சக்ரவர்த்தினி.

" கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாரா நெறி ".

VOL-13 } October-1917. { No-3
தொகுதி-13 } அக்டோபர்மீ 1917. { பகுதி-3

நாலடியார் வசனம்.

4 - அறன்வலி யுறுத்தல்.

அஃதாவது அறம் பொருளின்பங்கள் போலாகாது இம்மைப் பயனையும் மறுமைப் பயனையும் மோட்சத்தையுந் தருவதாக விருத்தலின், அவற்றினும் வலியுடையதாமெனக் கூறல். அறமாவது மனு முதலிய நூல்களில் விதித்தனவற்றைச் செய்தலும் விலக்கியவற்றைச் செய்யா தொழிதலுமாம். செல்வ நிலையாமை, இளமை நிலையாமை, யாக்கை நிலையாமை யென்பனவற்றை யுணர்ந்தவரன்றி மற்றவர் அறத்தைக் கடைபோகச் செய்வதின்மையின், அவ்வியைபுபற்றி அவற்றின் பின் அறன்வலி யுறுத்தல் வைக்கப்பட்டது. (பொருள் இம்மைப் பயனையும் மறுமைப் பயனையும் தருவதாம் ; இன்பம் இம்மைப் பயனையே தருவதாம்.)

அறஞ் செய்யாதவர் வறுமை யுடையவராய்
வருத்தமுறுவரெனல்.

(1) முற்பிறப்பிற் செய்த தவங் காரணமாக யிப்பிறப்பிற் றவஞ்செய்யாதவர் (மனைவி மக்கள் முதலியவர்களுடன் செல்வத்தாற் சிறந்து) இல்லறவாழ்க்கையி .விருப்பவரே நல்வாழ்க்கை யுடையவரென்று கருதி (அவர் தம் வீட்டின் வாயிற்படிக்கருகே சென்று) தலைவாயிலைப் பிடித்துக்கொண்டு நின்று, (உள்ளே

யிருப்பவரைத்) தலைநிமிர்ந்து நோக்கித் தாமுள்ளே நுழையப் பெறாதவராகி மிகவும் வருத்தமடைந்திருப்பர்.

(க - து.) முற்பிறப்பில் நல்வினை செய்யாதவர் இப்பிறப்பிற் றரித்திர முடையவராய், யாதாவதொன்றைப் பெறுதற்பொருட்டு, செல்வ முடையாரது வீட்டின் தலைவாயிற் கருகே சென்று அதனைப் பிடித்துக்கொண்டு நின்று, உள்ளே யிருப்பவர் யாதாவதொன்று கொண்டுவந்து நமக்குக் கொடுப்பார்களாவென்று கருதி, அவர் வருகையை யெதிர்பார்த்து வருந்தி நிற்பாரென்பதாம்.

செல்வத்தை விரும்பி அறத்தைச் செய்யாதிருப்பது தகுதியாகாதெனக் கூறல்.

(2) நாம் (செல்வத்தால் சிறப்புற்று) வாழக்கடவோமென்று கருதி அச்செல்வத்தை விரும்பி, அறஞ்செய்வதை மறந்து, (எவ்வளவு கால மிருந்தாலும் ஒரு காலத்தில் தவறாது) நாமிறந்து போவோமென் றெண்ணுதிருந்த மிழிவுள்ள மனமே! நீ (பொருள்வேண்டுமென்று தளராத வூக்கத்துடன்) இருந்து இடைவிடாது முயற்சிசெய்து வாழ்வாயானாலும் உன்னுடைய வாழ்நாட்கள் குறைந்துவிட்டன, இனிச் செய்வது யாது? அதனை எனக்குக் கூறுவாயாக.

இஃது அறத்தின் பயனை யறிந்த வொருவன் தன் வாழ்நாள் பயனின்றிக் கழிந்தமைக்காக வருத்தமுற்றுத் தன் மனதை நோக்கிக் கூறியதாம்.

(க - து.) செல்வத்தை விரும்பி அறஞ்செய்யா திருப்பது தகுதியாகாது; இறந்தபின் நற்றுணையாக வருவது அறமே யாகலின், அதனை விரைந்து செய்தல் வேண்டும்; மூப்பு வந்தபின் அறத்தைக் கருதியவாறு செய்தல் முடியாது என்பதாம்.

துன்பம் தீவினையின் பயனுமென்றறிபவர் நல்வினையைச் செய்ய முயலுவாரெனல்.

(3) பேதை (தனக்குத்) தீவினையின் பயனாகிய துன்பம் வந்தவிடத்து, பெருமூச்செறிந்துகொண்டு, (தனக்கு வந்த துன்பத்தை யெண்ணி யெண்ணி) மனத்திலே (பெரிதும்) வருத்தமுற்றுவதைவான்; (தீவினையின் பயனாகிய துன்பம் வந்தவிடத்து

அதனை (இஃதெதனல் வந்ததென்று) ஆராய்ந்து, (இத்துன்பம் நாம்) முற்பிறப்பிற் செய்த தீவினையின் பயனுமென் றுணர்பவரே (நல்வினையைச் செய்து அதனுல்) தடுமாற்றத்தின் எல்லையினின் றும் நீங்கிப் போவர்.

பேதை - செய்யத்தக்க திது, செய்த்தகாத திது என் றுணராதவன். தடுமாற்றம் - பல வேறு திறத்தனவாகிய பிறப்புக் களை யடைந்து வருந்துவதினின்றும் நீங்கும்வழி தெரியாது கலக்க முறுதல். இத்துன்பம் நாம் முற்பிறப்பிற் செய்த தீவினையின் பயனுமென் றுணர்தலும் நல்வினையின் பயனுமென இதனுற் குறிப்பித்தவாறுணர்க.

(க - து.) துன்பம் வந்தவிடத்து, அதற்குத் தளர்ச்சி யடையாது, இது நாம் செய்த தீவினையால் வந்ததென்றுணர்ந்து, தீவினைகளைச் செய்வதொழிந்து, நல்வினைகளைச் செய்பவரே துன்பத்தின் எல்லையைக் கடப்பாரென்பதாம்.

மானிடவுடம்பு பெறுதற் கரிதாகலின், அதன் பயனைத்
தவருது பெற முயலுதல் வேண்டுமெனல்.

(4) பெறுதற்கரிய மானிடவுடம்பைப் பெற்றவர் அதனைப் பெற்ற பலத்தால் (மோட்சமாகிய) பெரிய பயனையும் (அறத்தை) மிகுதியாகச் செய்து பெறக்கடவாராக; (ஆலையில் வைத்தாட்டும்போது) கரும்பிலிருந் துண்டாய சாறுபோல (அவ்வறம்) மிகவும் மறுபிறப்பிற்கு உதவியா யிருக்கும்; அக்கரும்பின் கோதுபோல உடம்பானது பயனில்லாதுபோம்.

சாறு - ரசம்; கோது - சக்கை.

(க - து.) கரும்பை ஆலையில் வைத்து ஆட்டி அதன் இரசத்தைப் பெறுவதுபோல, உடம்பை அறஞ்செய்வதற்குரியதாக்கி அதன் பயனுகிய அறத்தைப் பெறுதல் வேண்டும்; பெற்ருல் அது மறுமைக்குதவியா யிருப்பதுடன் மோட்சத்தையுந் தருவதென்பதாம்.

உடம்பின் பயனைப் பெற்றவர் அது நீங்குவது பற்றி
வருத்தமுருரெனல்.

(5) கரும்பை ஆலையில் வைத்தாட்டி, (அதன் சாற்ருலாகிய) வெல்லக் கட்டியை முன்னே கொண்டவர் அதனது சக்கைபெழு

ம்பி (தீயில்விழுந்து) வேகும்போது (அதனால்) துன்பங்கொண்டு கலங்குவதில்லை; அதுபோல, (இந்திரியங்களை யடக்குதல் முதலியவற்றால்) வருத்தமுற்று, உடம்பின் பயனாகிய அறத்தைப் பெற்றவர் யமன் வரும்போது (அதனால்) துன்பங்கொண்டு கலங்குவதில்லையாம்.

(க - து.) கரும்பை ஆலையில் வைத்தாட்ட வேண்டிய காலத்திலாட்டி அதன் பயனைப் பெற்றவர் அதன் சக்கை தீயில்விழுந்து வேவது பற்றி வருத்த முறாமைபோல, உடம்பை இளமைப் பருவத்திலேயே அறஞ்செய்தற் குரியதாக்கி, அதன் பயனைப் பெற்றவர் இறப்பதுபற்றி வருத்தமுறாரென்பதாம்.

யமன்வரும் நாளைக் குறிப்பிட்டறிதல் முடியாது; அதனால்
அறத்தை விரைந்து செய்தல் வேண்டுமெனல்.

(6) (அறிவிலாதவர்களே! நீங்கள் தான் வரும் சமயம்) இன்றைக்கோ நாளைக்கோ (பின்) என்றைக்கோ என்று நினைத்தற்குக் கூடாதவாறு யமன் (நமக்குப்) பின்னே நின்றுகொண் டிருக்கிறானென்று நினைத்து, தீயகாரியங்கள் செய்து வருவதை விட்டுவிடுங்கள்; மாட்சிமையுடையார் (இவைசெய்யத்தக்கவையென்று கூறிய) நல்வினைகளைக் கூடுமானவளவும் பொருந்துமாறு செய்யுங்கள்.

(க - து.) யமன் வரும் சமயத்தை யறிதல் முடியாமையால், தீவினைகளை யொழித்து மறுமைக் குதவியாக நல்வினைகளை விரைந்து செய்தல் வேண்டுமென்பதாம்.

இம்மைக்கே யுரிய காரியங்களைச் செய்திராது மறுமைக்குரிய
காரியங்களை மறவாது செய்துவருதல் வேண்டுமெனல்.

(7) (சிலர்கள் தமக்குக் கிடைத்துள்ள) மக்களுடம்பால் செய்து பெறத்தக்கனவாய பெரியபயன்கள் (எவ்வளவாமென்று) ஆராய்ந் தறியுமிடத்து, (அவை) எவ்வளவினும் மிகப் பலவாயிருப்பனவாம்; அதனால், (மனைவி மக்கள் முதலாயினாருடன்) கூடியுள்ள உடம்பிற்கே வேண்டிய காரியங்களைச் செய்தொழுகாது சுவர்க்கலோகத்திலிருந்து (சுகபோகங்களை) யனுபவிக்க, (அதற்கேதுவாய அறங்களை ஒவ்வொருவரும் மறவாது) செய்து வருதல் வேண்டும்.

(க - து.) மக்கள் உடம்பால்செய்து பெறத்தக்க பெரிய பயன்கள் புண்ணியலோகப்ராப்தி, யோகசித்து, சாஸ்திரவாராய்ச்சி, சற்குரு சேவை, தத்துவ விசாரம் முதலிய பலவாம்; அவற்றைப் பெறுதற்குரிய கருமங்களைச் செய்யாது, இவ்வுடம்பிற்கு வேண்டிய கருமங்களை மாத்திரம் செய்துவருதல் எவர்க்குந் தகுதியாகாது. அறத்தைச் செய்பவர் தவறாது புண்ணிய லோகத்தை யடைந்து பல சுகபோகங்களை யனுபவிப்பரென்பதாம்.

தக்கார்க்குச் செய்யும் அறம் மிகப் பெரிதாமெனல்.

(8) கிள்ளியெடுக்கு மளவினதாகிய ஓரால மரத்தின் விதை (கிளை முதலியவற்றால் மிக) நெருங்கி வளர்ந்து, மிகவும் நிழலை (பிராணிகளுக்குத்) தருவதுபோல, (ஒருவர் செய்யும்) நல்வினைப் பயனும் சிறிதா யிருப்பினும், தக்காரிடத்துச் சேருமாயின், ஆகாயமும் சிறிதாமாறு (அதனை) மூடிவிடும்; (அஃதாவது மிகப் பெரிதாம்).

நல்வினைப் பயன் - நல்லெண்ணத்தோடு செய்யும் தருமம். தக்கார் - கல்வி கேள்வி அறிவு ஒழுக்கங்களால் மேம்பாடுடையார்.

(க - து.) ஆலம்விதை மரமாக வளர்ந்து பிராணிகளுக்குப் பெருநிழலைத் தருவதுபோல, தக்கார்க்குச் செய்யும் அறமும் சமஸ்கார வடிவமாக வளர்ந்து தன்னைச் செய்தவர்க்குப் பெரும் பயனைத் தருமென்பதாம்.

ஒவ்வொருவரும் தமது வாழ்நாள் கழிவைக்கண்டு
மகிழ்ச்சியடையாது, அறத்தை விரைந்துசெய்தல்
வேண்டுமெனல்.

(9) தினந்தோறும் (தாமிருப்பதற்குரிய) நாள் கழிந்து வருவதைத் தமது வாழ்நாளின் மீது செலவுநாளாக வைத்து, (அந்த) நாட்கழிவை யறியாதவர், தினந்தோறும் (தாமிருப்பதற்குரிய) நாட்கழிவு வரப்பார்த்தும், அந்நாட்கழிவைக் கவனியாதவராகி, தினந்தோறும் (தமது வாழ்)நாள் கழிந்து வருவதை (கழியாமல்) இருக்கின்றதென்று நினைத்து (மறுமைக்குத் துணையாக அறத்தைச் செய்யாது) சந்தோஷமடைகின்றனர்.

நாட்கழிவைப் பார்த்தலாவது நாட்கழிவிற்குக் காரணமான சூரியன் தோன்றிமறைதலைக் காண்டலாம்.

(க - து.) ஒவ்வொருவரும் தமது வாழ்நாள் கழியாதிருக்கின்றதென்று கருதிச் சந்தோஷங் கொண்டிராமல், அறத்தை விரைந்துசெய்தல் வேண்டுமென்பதாம்.

இரந்துவாழ்வது வாழ்வன்று ; ஈந்துவாழ்வதே வாழ்வாமெனல்.

(10) இழிவான காரியத்தைச் செய்து பொருள் தேடி அது கொண்டு (உண்டி உடை முதலியவற்றை) அனுபவிக்கச் செய்தவிடத்தும் இவ்வுடம்பு பலமடைந்து (நெடுநாள்) நிலைபெற்றிருக்குமாயின், (யான்) மானமென்னும் அருமையாகிய ஆபரணத்தை நீக்கிவிட்டு, இரத்தலென்று சொல்லப்படும் கனவீனமான அவமானத்தோடுகூடி வாழ்வேனாக.

இது, வறுமையடைந்து வருத்தமுறும் அறிவுடையானொருவன், தான் பிறர்க்கீதற் கியைபுடையவனாகாது பிறரிடத்து இரத்தற் கியைபுடையவனானதை நோக்கித் துக்கித்துக் கூறியதாம்.

மானம் - தனது மேன்மையைப் பாதுகாத்துக் கொண்டொழுகுதல். இரத்தல் - யாசித்தல்.

இரப்பவர்க்குத் தவறாது அவமானமுண்டா மென்பதைக் குறிப்பிக்க, இரத்தலென்று சொல்லப்படும் கனவீனவான அவமானம் என்று கூறப்பட்டது.

(க - து.) இரத்தலைச் செய்து அதனால் அவமான மடைந்திராது, கூடுமானவளவும் ஈதலைச் செய்து அதனால் மானத்தோடு வாழ வேண்டும் ; அதுவே மறுமைக்குத் துணையாமென்பதாம்.

ஸ்ரீராமநாம வைபவம்.

ராமநாமமானது ஸஹஸ்ர நாமங்களுக்கு நிகரானது. மகிழ்ச்சியோடும் பக்தியோடும் ராமநாமத்தை ஜபிப்பவன் ஸகல பாபங்களினின்றும் விடுபட்டுப் பரிசுத்தனாவான். முக்தர், முமுக்ஷுக்கள், பத்தர் (கட்டுண்டவர்)—என மூன்று வகையினராக ஜீவர்கள் பிரிக்கப்படுகின்றனர். அவர்களெல்லோருக்கும் ஸ்ரீராமநாமமே

தாரகமென நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.பரிகாஸத்திற்காகவோ, ஸம்பாஷணையினிடையிலோ, பக்தியினாலேயோ ஸ்ரீராமநாமத்தைச் சிந்திப்பவன் ஜீவன் முக்தனாவான். இதுபற்றிய ஒரு கதையிருக்கின்றது. அது மஹா பாபங்களையும் போக்கக்கூடியது.

பூர்வம் சித்ரவர்மன் என்னுமொரு மன்னனிருந்தான். அவன் மிகுகீர்த்தி பெற்றிருந்தான். அவன் கேகயதேசத்திற்கு அதிபதி; ஸ்ரீமான்; தருமமுணர்ந்தவன்; கார்கியர் என்னும் முனிபுங்கவரின் அன்புக்குரிய மாணவன். அவனுக்கு வைஜயந்தன் என்னுமொரு புதல்வனிருந்தான். அவன் மஹா புத்திசாலி. ஆனால் அவன் சப்தத்தைக் கேட்கும் செவிப்புலனைமாத்ர முடையவனாக விருந்தான்; வாயினால் எதையும் பேசமுடியாதவனாயிருந்தான். தன்னுடைய ஏகபுத்ரனாகிய இந்த வைஜயந்தன், ஊமையா யிருப்பதனால் பெரும் துயரத்திற்குள்ளான மன்னன், அதனை நிவிர்த்திக்கவெண்ணி, வைதிக,லௌகிக கர்மங்களைப் பற்பலவாறாகவும் செய்து வெகுகாலம் முயற்சித்துப் பார்த்தான். தன் முயற்சி பயன்றராமற்போகவே, மன்னன் பெருங்கவலைக்குள்ளாகி, செய்வ தின்னதென்று தெரியாமற் கலங்கி நின்றான்.

இவ்வாறு கலங்கி நிற்கும் இம்மன்னனுடைய அரண்மனைக்குத் தற்செயலாய் மஹானாகிய ஸ்ரீ நாரதமுனிவர் எழுந்தருளினர். அவரைப் பார்த்ததும் அரசன் பக்தியோடு பூஜித்து வணங்கி, தன் புதல்வனையு மழைத்து அவரை வணங்கும்படி செய்தான். ஜனனகால முதற்கொண்டு தன் புதல்வன் ஊமையாயிருப்பதுகண்டு பெருங்கவலைக்குள் ளாழ்ந்திருக்கும் மன்னனை நாரதர் பார்த்துக் கூறுகின்றார்.—

மன்னவ! அதிதியாக நான் வந்திருக்கும் இச்சமயம் உனக்கேற்பட்ட மனக்கவலையென்ன? ஆசையற்றவனாயினும், ஆசையுள்ளவனாயினும் அதிதியென்று வருவானாயின் அவன் பூஜிக்கத்தக்கவனே யாவன். தன் வீட்டிற்கு வந்த அதிதியைக் கண்டவுடன் எவன் தன் முகவொளிகுன்றிக் கடுகடுப்பாய்ப் பேசுகின்றானோ அவன் பாண்டு என்னும் பெருநோயடைவான். வீட்டிலிருக்கும்போது வந்தஅதிதிக்கு வீட்டுக்குடையவனில்லை, வெளியே சென்றிருக்கின்றானென்று போக்குச்சொல்லி எவன் அனுப்பு

கின்றானே அவன் மண்டூகமாகப் பிறந்து பாம்பின் புற்றிற் பிரவேசித்து அதற்குணவாகின்றான். யதி, கிருஹஸ்தன், விரதமுடையவன், இவர்களிலேயாவர் அதிதியாகவரினும் அவர்களைத் திட்டி விரட்டுவானாயின் நோயினாலும் வறுமையினாலும் அவன் துன்பமுறுவான் என்பது திண்ணம் என்று இவ்வாறு தருமங்களைப் பேச்சோடு பேச்சாக எடுத்துப்பேசிய நாரதரைநோக்கி அன்போடு அரசன் கூறுகின்றான்.—

முநிபுங்கவரே! தாம் என்னுடைய கிருஹத்திற்குப்பிராப்தமானமையால் நான் தன்யனானேன்.பரமஸந்தோஷமடைந்தேன். அவ்வாறிருந்தும் நான் தைந்யனாக இருப்பதன் காரணம் கூறுகின்றேன். தயைசெய்து கேட்டநுக்கிரகிக்க வேண்டும்—

வெகு காலம் மக்கட்பேறின்றி வருந்தினேன். பின்னர் அருந்தவம்புரிந்து இந்தப் புதல்வனைப் பெற்றேன். இவனுக்குக் காதுகேட்கின்றது. இவன் வாயினால் மாத்திரம் பேசுவதில்லை. இந்தக் கவலையே என்னை வருத்துகின்றது. இதனால் வேறு சிந்தை யில்லாதவனானேன். இவன் காது கேட்பவனாகவிருந்தும் ஊமையாயிருப்பது எந்தக்கர்மத்தின் ப்ரபாவமோ தெரியவில்லை. முனிவரே! இதை எனக்குக் கூறவேண்டும்—என்றான்.

நாரதர்:—அரசனே! உன்னுடைய புதல்வன் முன்னம் ஸூர்யவம்சத்து மன்னனாகிய ஸுஸந்தி யென்பவனுக்குப் புத்திரனாகப் பிறந்திருந்தான். அவனுக்கு ப்ரசேனஜித் என்று பெயர். ஒருசமயம் அவன் வசிஷ்டமஹரிஷியின் ஆச்ரமத்திற்குச் சென்றான். அங்குக் குருவின் போதனையினால் ராமா ராமா என்று ஜெபம் செய்துகொண்டிருக்கும் அழகான கிளியைக் கண்டான். அதனைத் தரிசித்ததனால் பரமானந்தமடைந்த மன்னன் தனக்கு அந்தக் கிளியைத் தரும்படி குருவைக் கேட்டான். மாணவனிடம் கொண்ட அன்பினால் வசிஷ்டர், அந்தக் கிளியை அவனிடம் கொடுத்தார். பிறகு ப்ரசேனஜித்தென்னும் அவ்வரசன், அந்தக்கிளியைப் பரமசந்தோஷத்துடன் பெற்றுக்கொண்டு தன் நகரஞ்சென்று ஏகாந்தமான ஓரிடத்தில் அதனை வைத்து, "இனி ராமநாமத்தை உச்சரிக்கக்கூடாது; வேறு வார்த்தைகளையே பேசவேண்டும்" என்று கூறித் திட்டப்படுத்தினான்.கிளியும் அவனை யநுஸரித்து லீலா சுகமாக ஆயிற்று. பிறகு அவ்வரசன், காலத்தில் மரணமாயினன்.

மறுபடி அந்தக் கிளியானது வசிஷ்டருடைய ஆச்ரமத்திற்குச்சென்று முன்னம் உச்சரித்து வந்தது போலவே ஸ்ரீராம நாமத்தை உச்சரித்து வருகிறது.

இப்போது அந்தப் பிரசேனஜித் ராஜனே உனக்கு ஊமையாகப் பிறந்திருக்கின்றான். முன் இவன் கிளியை ராமநாமத்தைச் சொல்லவொட்டாமற் றடுத்தானல்லவா? அறிவின்மையினாலே எவன் ஸ்ரீராம பக்திக்குத் தீங்கும் ஸ்ரீராமபக்தனுக்கு த்வேஷமும் செய்கின்றானோ அவன் சண்டாளனாகவாவது மற்றவனாகவாவது பிறப்பான்.

ஆகையினால் உன் புதல்வன், வஸிஷ்ட மஹரிஷியின் ஆச்ரமஞ் சென்று அங்கு ஸ்ரீராமநாம ஜபம் செய்துகொண்டிருக்கும் கிளியினிடத்தும் விற்றிருந்து ஸ்ரீராமநாம ச்ரவணம் செய்து கொண்டிருப்பானாயின் இவன் அந்தப் பாபத்தினின்று விடுபட்டு நன்றாகப் பேசுகிறவனாவான். அப்பால் அவன் ராஜ்யத்திற்கு வந்துவிடலாம்—என்றார்.

இங்ஙனம் கூறியதும் அரசன் பேருவகைகொண்டு நாரத முனிவரை வணங்கிப் பூஜித்தான். முனிவர் அவனிடம் விடைகொண்டு ஆகாயமார்க்கமாகச் சென்றார். பிறகு சித்ரவர்மன் என்னும் அரசன் நாரதர் திருவாய்மலர்ந்தருளியபடி தன் புதல்வனை அந்தக் கிளியிடத்திற்கு அனுப்பிவைத்தான். புத்ரன் கிளியிடம் சென்று ஸ்ரீராமநாம ச்ரவணஞ் செய்து நன்றாகப் பேசும் வன்மைபெற்றுத் திரும்பினான்.

புத்ரனைக் கண்டு மகிழ்ச்சியடைந்து சித்ரவர்மா, தன் புதல்வனுக்கு முடிசூட்டுவித்து வயதான விருத்தனாகையால், தன் மனைவியுடன் வனம் சென்றான்.

இவ்வாறு தன் தந்தை வனமேகியதும் ஊமைத்தன்மையொழியப்பெற்ற புதல்வன் வைஜயந்தம் என்னும் நகரமொன்றையேற்படுத்திக்கொண்டு அரசுபுரிந்து வந்தான். ப்ரஸேனஜித்தாகிய இவன், வெகு காலம் அரசுபுரிந்து வந்து பிறகு மரணமடைந்து, மிதிலையில் தத்வஞான முடையவனாய் ஜனகன் என்னும் பெயரோடு பிறந்தான். அந்தக் கிளியும் தனக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்தவராகிய வ்யாஸருக்குப் புத்ரனாகப் பிறந்து சுகர் என்னும் பெயரோடு விளங்கியது.

சுகர் பூர்வ சம்பந்தத்தினால் ஜனகனை இன்னானென்றறிந்து அவனிடம் சென்று உபதேசம் பெற்றுக்கொண்டு இந்தப் புவியில் ஜீவன் முக்தராக விளங்குகின்றார். ஆகையினால் ஸ்ரீராமனுடைய நாமஜபம் புரிபவன் பாபங்களிலிருந்து விடுபட்டு ஜீவன் முக்தனாவானென்பது நிச்சயம்.

ராமாயணம்.

பிதுர்வாக்ய பரிபாலனம்.

(முன்தொடர்ச்சி)

இடம்:—கோஸலையின் அரண்மனையில் ஒரு பக்கம்.
இராமசந்திரன் பிரவேசிக்கின்றான்.

கோ:—(பார்க்கின்றாள் - தனக்குள்) யார்! கண்மணி இராமனா! என்ன இது! இப்படிவரக் காரணமென்ன? என் அப்பனுக்குக் குடையெங்கே? சாமரை எங்கே? சேகவர்கள் எங்கே? ஆ! என்ன புதுமை இது! பட்டாபிஷேகத்திற்கு ஏதேனும் இடையூறுண்டாயிற்றோ?

கோஸலை யோசித்தவா றிருக்கின்றாள்.

இரா:—(அருகே சென்று) அம்மா! அடியேன் நமஸ்கரிக்கின்றேன்.

நமஸ்கரிக்கின்றான்.

கோ:—மஹாராஜனாக இருக்கக் கடவாய்; சர்வமங்களமும் உண்டாகட்டும். ஏன் இப்படி வந்தாய்? காரண மென்ன? முடிசூட்டுவதில் ஏதேனும் தடையேற்பட்டதோ? என்னடா அப்பா! என் கண்மணி!

இரா:—(இருகரங்களையும் கூப்பிக் கும்பிட்டுக் கொண்டு) அம்மா! உன்னுடைய அன்பான புத்திரனும் குற்ற மற்ற குணமணியு மாகிய என் தம்பி பரதன் மகுடம் சூட்டுகின்றான்.

கோ:—அப்படியா! நல்லது, மூத்தவனிருக்க இளையவனுக்குப் பட்டங் கட்டும் வழக்கங் கிடையாதே' இவ்வழக்கம் மாறி நடக்கக் காரண மென்ன? உன் தந்தையின் விரும்பம் அதுவோ?

இரா:—ஆம் அம்மா!

கோ:—சரி சந்தோஷம்; உன் தந்தையின் கட்டளையை மறுக்காதது தான் உனக்குந் தருமம்; நல்லது செய்தாய், என் துரையே! பாதன் நல்லவன். உன்னைப் பார்க்கிலும் மூன்று பங்கு மேலான சற்குணமுடையவன்; பரிசுத்தன். இந்த அரசுரிமையை உன் அருமைத்தம்பி பாதனுக்கே கொடுத்து நீயும் அவனும் நீடூழிகாலம் ஒற்றுமையாக விருந்து நீதிதவருமல் அரசுசெலுத்திவரவேண்டும். அதில் எனக்குப் பரம சந்தோஷம்.

இரா:—அம்மா! நான் நல்வழிபட்டுச் சுகமடையத் தந்தை எனக்கிட்ட கட்டளை ஒன்றிருக்கின்றது. அதைத் தெரிவித்து என் கடமையை நிறைவேற்ற எண்ணி வந்தேன். என்னை ஆசிர்வதித்து அனுப்பவேண்டும்.

கோ:—உன் தந்தை உனக்குக் கொடுத்த கட்டளை யென்ன? அதை நான் மறுக்கப்போகின்றேனு?

இரா:—அதைத் தாங்கள் மறுக்கமாட்டீர்கள் என்பது நிச்சயம். என்னைத் தண்டகாரண்யம் சென்று அங்கே பதினன்கு வருஷம் முனிவர்களைப்போல் கந்தமூல பலாதிகளைப் புசித்துக் காலங்கழிக்கக் கட்டளையிட் டிருக்கிறுர். இதுதான் அம்மா! பிறிதொன்றுமில்லை. தாங்கள் என்னை விடை கொடுத் தனுப்பவேண்டும்.

கோ:—ஆ! ஆ! இராமா! இராமா!

(கீழே விழுகின்றுள்.)

(எழுந்துட்கார்ந்து இராமனைப் பார்த்து) அப்பா! ராமா!

“வஞ்சமோ மகனே யுனைமாநிலம்
தஞ்சமாக நீதாங்கென்ற வாசகம்
நஞ்சமோ வினிநானுயிர் வாழ்வனே
அஞ்சுமஞ்சு மென்னுருயி ரஞ்சுமால்—

அப்பா! உன்னைப்பார்த்து இந்தப்புவியை நீ பாதுகாத்து வாக்கடவாய் என்று உன் தந்தை கூறியது உன்னை வஞ்சித்தற் பொருட்டா? அடே! அல்லாமல் என்னைக் கொல்வதன் பொருட்டா? அப்பனே! உன்னைப் பிரிந்து நான் உயிரோடிருந்து வாழ்வேனே? ஆகா! என் பிராணன் அஞ்சுகின்றதே! அஞ்சுகின்றதே! ஆ!

(மறுபடியும் கீழே விழுந்து
சோர்ந்து பெருமூச்செறிகிருள்.)

(எழுந்துட்கார்ந்து தனக்குள்) அடிபாதகி!
(வயிற்றிலடித்துக் கொள்ளுகிருள்)

இதற்கோ நான் மகனைப்பெற்றேன், மன்ன! இந்த வயிற்றெரிச்சலுக்காகவா நீர் புத்திரகாமேஷ்டியாகம் செய்தீர்? ஆ! நீர் உமது புத்திரனிடத்துக்கொண்ட கிருபை நன்ருயிருக்கின்றது! ஆ! யாருடைய சூழ்ச்சியோ விது? ஐயோ! (ராமனை நோக்கி) அடே! நீ பிறந்து இப்படிப்பட்ட துக்கத்திற்கு என்னை ஆளாக்கியதிலும் பிறக்காமலிருந்தால் ஒரே துக்கமாய்ப் போயிருக்குமே அப்பா! நீ காடு சென்ற பின் நானெப்படி உயிரோடிருப்பேன்? ஐயோ! நீ அரசனுக்குச் செய்த பிழை யென்ன? அவருக்கு உன்னை காட்டுக்கு அனுப்ப மனம் எப்படித் துணிந்தது? முன்விசுவாமித்திரரோடு அனுப்பயோசித்தவராயிற்றே! தருமத்தின் பயன் என்னிடம் பொய்யாய்ப் போய்விட்டதோ? இனி நான் எல்லோருக்கும் அடிமை தான்; என்னை இனி எவரும் மதிக்கவே மாட்டார்கள். அப்பா! இராமா! உனக்குப் பட்டாபிஷேகமாகும்; என் துக்கம் ஒழியும் என்று மகிழ்ந்திருந்தேனே! தீராத்துக்கமாய் முடிந்ததே! அடே! என் கண்மணி! என்ன நான் செய்வேனடா?

(பெருமூச்செறிந்து துக்கப்படுகின்ருள். புலம்புகின்ருள்.)

இரா:—(படுத்துப்புலம்புந்தாயைக்கையாலெடுத்துட்காரவைத்து) அம்மா! ஏன் விசாரப்படுகின்றீர்கள்? விசனப்படுவது வீண்! பொய் சொல்லாத தந்தைக்கும் பொய்சொன்னன் இந்தத் தசரதன் என்னும் பழிமொழியுண்டாக்குவது உமக்கு அழகாகுமா? தாங்கள் மகா பதிவிரதாசிரோணியல்லவா? நாயகனுக்கு வரும் துக்கம் சுகம் இரண்டையும் தமக்கு வந்த தாகப்பாவிக்கும் மாதரசியன்ருே தாங்கள். என் ஐயன் கொடுத்த கட்டளையை மறுப்பது இந்த இராமனுக்கழகாகுமா? இந்த இராமன் அப்படி நடப்பவன? அம்மணி! பரதன் மகிழ்ச்சியிற் சிறந்து செல்வத்தையடையவும், மறந்தும் பொய் கூருதவன் இராமன் பிதாவென்று உலகம்

எங்கும் என் பிதாவைப் புகழவும் நான் கானகத்திற்குச்சென்று அங்குப் பதினான்கு வருஷம் வசித்துவர உறுதிகொண்டேன், என் அம்மணி! யான் மானுடனாகப் பிறந்து அடையும் பயனில் இதைக் காட்டிலும் வேறுண்டோ? தாங்களே யோசித்துப் பாருங்கள். என் அருமைத் தாயே!

விண்ணும் மண்ணும் இவ்வேலையையு மற்றும்வே
றெண்ணும் பூத மெலா மிறந் தேகினும்
அண்ணலே வல்மறுக்க அடியனேற்
கெண்ணுமோ விதற்குள்ளழி யேனரோ.

அம்மா! விண்ணுலகும் இந்த மண்ணுலகும், மற்றுமுள்ள பொருளகளும் வெவ்வேறாக எண்ணப்படும் பஞ்சபூதங்களும், தத்தம் நிலை கெட்டழிந்து போயினும் என் அன்னையே! என்னையீன்ற அரசனது ஆணையை மறுக்க எனக்குக் கூடுமோ? இதன்பொருட்டுத் தாங்கள் மனம் வருந்தவேண்டாம்.

கோ:—அப்பனே! இராமா! என் துரையே! என் உயிர்க்கு உறுதி தரும் உத்தமனே! நீ சொல்லியபடியே செய்! அரசரது ஆணையை மறுத்து நட என்று சொல்ல என் மனந் துணியாது. என்னை யிங்கு விட்டுச் செல்வாயாயின் என் பிராணன் தரியாது. ஆகையால் என்னையும் உன்னோடு காட்டுக்கு அழைத்துச் செல், அப்பொழுது தான் உன்னை வயிற்றிற் சுமந்திருந்து யீன்ற இந்த உடலும் உயிரும் உய்யும்!

இரா:—அம்மா! கேளுங்கள்! நான் பிரிந்த வருத்தத்தினால் மிகுதியும் துன்பப்படும் என் தந்தைக்கு வேண்டிய உபசரணையையும் ஆறுதலையும் சொல்லி அவரைச் சமாதானப்படுத்துவதைவிட்டு, என்னோடு தாங்கள் கானகம் வருகின்றேன் என்பதும் அழைத்துப்போவென்பதும், அழகோ தம்போன்ற உத்தமர்களுக்கு. இன்னொன்று:—என் அருமைத்தம்பி பரதன் இந்தப் பாராளும் உரிமையை யேற்றுக் கொண்டபின் தந்தை தவத்திற்குச் செல்வார்; அப்பொழுது தாங்கள் அவர்களுடனிருந்து அவர்களுக்கு வேண்டும் பணிவிடைகள் புரிந்து நல்ல நல்ல விரதங்களைச்செய்துவரக் கட

வீர்; இந்தப் பதினான்கு வருஷமும் பதினான்கு நாளாகக் கழித்து வருகின்றேன். மனக் கிலேசத்தை மறந்து என்னை யாசீர்வதித்து அனுப்புங்கள் அம்மா!

கோ:—அப்பா! இராமா! இராமா! (சோர்கின்றாள்) எப்படியடா விடை கொடுப்பேன்; என்னடா செய்வேனப்பா! என்மனத்திற்கு நீ சொல்லும் தேறுதலெல்லாம் பயன் தருவனவா யில்லையே! (அழுகின்றாள்.)

இரா:—அம்மா! தெரிந்தவர்களா யிருந்தும் இப்படி வருந்தலாமா? முன் பரசுராமர், தந்தை சொற்படி தாயை வெட்டவில்லையா? அவர் தம் தந்தைசொல்லைக் காப்பாற்றியபடி நானும் என் தந்தை சொல்லைக் காப்பதல்லவா மகா உத்தமியாகிய தங்கள் வயிற்றிற் பிறந்த எனக்கழகு. முன் சகரர் தங்கள் பிதாவின் கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு நடந்து பிராணனைவிட்ட, ஒப்பில்லாத பெரியகீர்த்தி அழிந்துவிட்டதோ! அஞ்ச வேண்டாம்; நான் காட்டில் மாதவர்க்கு வழிபாடுசெய்து, அதனால் அடைதற் கரிய ஞானமும் நல்ல மந்திரோபதேசங்களையு மடைந்து தேவர்கள் புகழ இங்குச் சுகமாக வருவதை நீங்களே காண்பீர்கள். முன் விசுவாமித்திரரோடு வனஞ்சென்று அவரிட்ட கட்டளைப்படி நடந்தபடியால், வாய்த்தகல்வியும் அதன்பிறகு அடைந்த பெரும் பயனும் மறக்கத்தக்கனவாமோ? அம்மா! விடைகொடுத்தனுப்பவேண்டும்.

(தலைசாய்த்து வணங்கிக் கைநீட்டிக் கேட்கின்றான்.)

லக்ஷ்மணன் பிரவேசிக் கின்றான்.

லக்ஷ்:—அண்ணா! அண்ணா! நன்றாயிருக்கின்றது நீங்கள் செய்வது! உம்மைப்போலொத்த அறிஞர்கள் இப்படி வருந்துவதழகாமோ? கொடியவர்களான தந்தையும் கைகேயியும் நம்மிடத்தில் கெட்ட எண்ணங்கொண்டிருக்கின்றனர். நிச்சயித்தபடி பட்டாபிஷேகம் நடத்துவதை விட்டுப் பெண்பேச்சுக்கிணங்கித் தங்களைக் காட்டுக்குச்செல்ல கட்டளையிட்ட மன்னன் எண்ணம் சரியானதல்ல; இதனால் அவருக்குப் புகழுண்டாகாது. ஆ! (மௌனம்)

கோ:—(தனக்குள் தலையையசைத்து) ஓகோ! கைகேசியின் வஞ்சகமா-இது! என்ன! என்ன! ராமனைக்காட்டுக்கேனடி அனுப்பவேண்டும்; பரதன் பாராளட்டுமே; யார் மறுத்தது.

சோகப்படுகின்றாள்.

ல:—அண்ணா! என் மனம் சகிககவில்லை இதை! இதை உலகம் ஒப்பாது! இதைத் தருமமென்று சொல்லுவதும் தவறு. இதுவஞ்சனை! பிதா மோகவசமாகி இப்படிச்செய்திருக்கிறார் என்பது நிச்சயம். அண்ணா! உமக்கு வல்லமை யில்லையா! அதைநினைக்கும்போது என்னையறியாமல் எனக்குத் துக்கம் கொதித்தெழுகின்றது மனதில். அதர்மத்திற்குக் கட்டுப்படுவதோ வீரனுக்கழகு. சுத்தவீரரே! உமது மனஉறுதி எங்கே சென்றது? மதி எங்கே சென்றது! மறைந்தனவோ மாயமாய்! ஐயோ! உமது பட்டாபிஷேகத்திற்கு இவ்வாறு விக்னம் நேர்ந்ததை நீர் தெய்வச் செயலென்று நம்பியிருக்கின்றீர்போலும்! இதோ பாரும்! இப்போதுஇந்த நிமிஷத்தில் மனிதச்செயலுக்கும் தெய்வச் செயலுக்குமுள்ள வித்தியாசத்தை! மூன்று உலகும் திரண்டு வரினும் இவ்விஷயத்தில் என் வீரத்தைப் பாருங்கள்! அண்ணா! பேதைப்பிதாவின் ஆணையை நீர் பொருளாகக் கருதவேண்டாம்! இதோ கெட்ட எண்ணங்கொண்ட அவர்களை அழித்து வருகின்றேன்.

(கோபங்கொண்டு பதறுகிறான்.)

அண்ணா! இந்தக்ஷணமே ஹதா ஹதம் செய்துவிடுகிறேன்.

(ஓங்குகின்றான் கத்தியை; பரபரப்படைகின்றான்.)

இரா:—இலக்ஷ்மணா! பொறு, பதறாதே.

(கையமர்த்துகின்றார்.)

லக்ஷ்:—அண்ணா! தடுக்கவேண்டாமென்னை! என் மனந்தாளாது இனி ஒரு நிமிஷமும்! நீங்கள் இப்போதே பட்டாபிஷேகத்திற்குத் தயாராயிருங்கள். யார் தடுக்கவரினும் பார்க்கின்றேன் அவர்கள் புயபலத்தை; அண்ணா! தமது அடிமையாகிய இந்த இலக்ஷ்மணன் கரத்திலிருக்கும் வில்லும் கத்தியும் அலங்காரத்திற்காகவா? சீ! இந்த இலக்ஷ்

மணன் சுத்த வீரனாகிய இராமச்சந்திரமூர்த்தியின் தம்பி, யுத்தத்தில் நின்றால் முன்னின்று சண்டை செய்வாருமுண்டோ? சிறிதும் யோசிக்கவேண்டாம். என் அஸ்திரவித்தையின் சாமர்த்தியத்தைக் காட்டுகின்றேன் இன்றைக்கு!

இரா:—இலக்ஷ்மணா! கோபம் பொல்லாது; நிதானி.

இலக்ஷ்:—நியாயவிரோதத்திற்குக் கட்டுப்படவேண்டுமென்பதும் ஒரு விதியா! அண்ணா! சீக்கிரமாகத் தெரிவிக்க வேண்டும்! நான் என்ன செய்தால் இந்த உலகம் உமக்குச் சொந்தமாகும்? அதுதான் எனக்கு வேண்டும்! உத்தரவு! என் ஐயனே! உத்தரவு.

(பதைக்கின்றான்.)

இரா:—தம்பி! நிதானி; என் பேச்சைக் கேள்; எது எப்படியாயினும் தந்தையின் எண்ணத்தை நிறைவேற்றத்தான் எனக்கு விருப்பம்.

இலக்ஷ்:—(கௌஸல்யை நோக்கி) அம்மா! அண்ணாவின் நியாயத்தைக் கவனியுங்கள்! செய்வன செய்யத்தகாதன கருதாமல் கருவத்தினாலும் வஞ்சனையினாலும் கெட்டவழியில் செல்லுகிறவர்கள் குருவாயிருந்தாலும் தண்டித்தலன்றோ நீதி! எப்படித் தந்தை இராஜ்பத்தைப் பரதனுக்குக் கொடுக்கின்றார். (ராமனை நோக்கி) அண்ணா! தாங்கள் என்பேச்சுக்கிணங்காமல் வனஞ் செல்வீர்களே யாயின், நானும் தங்களுடன் வந்து என் துக்கத்தைத் தீர்த்துக்கொள்வேனல்லது இங்கிருந்து இடர்ப்படேன்! இது ஸத்தியம்! ஸத்தியம்!

கோ:—(இராமனைப்பார்த்து) இராமா! இலக்ஷ்மணன் கூறும் நியாயங்களைக் கவனிக்காமலே பேசுகின்றாயே! அடா! நான் பொறுக்கமாட்டேன் மனம்! உன்னைப் பிரிவதாலேற்படும் துக்காக்கினி என்னை எரித்துவிடும் இது நிச்சயம்! உன்னைக் காணாமலிருப்பது எனக்குக் காற்றாகும்; என் அழுகையே சமித்துக்களாகும்! என் கண்களினின்று பெருகும் நீர் அதற்கு ஆஹுதியாகும்? உன்னை எண்ணுவதால் உண்டாகும் ஆவியே புகையாகும். பெருமூச்சே துக்காக்கினியை மூட்டும் முயற்சியாகும். இப்படியெழும் துக்கமாகிய நெருப்பு என்னை எரித்து விடும். பின்னர் நீ

தாயிழந்த தனயனுவாய்; அப்பா! காட்டுக்குப் போகவேண்டாம்; போவது நியாயமல்ல; மீறிச் செல்வையாயின் நானும் கூடவருவேன், அப்படியில்லையாயின் பிராணனையிழப்பேன். தாய்வார்த்தையைத் தட்டாதே!

இரா:—அம்மா! தமது கிருபையால் நான் எல்லாம் அறிவேன். சிற்றன்னை கைகேயி தந்தையை வஞ்சித்து ஏமாற்றிவிட்டாள். நானும் காட்டுக்குச் சென்று நீரும் என்கூட வந்துவிட்டால் தந்தை பிராணனை விட்டுவிடுவார். மனைவி தன் கணவனை விடுவது மகாபாபமல்லவா? பதி பூமியிலிருக்கும் வரையில் தாங்கள் அவருக்குப் பணிவிடைபுரிந்து வரவேண்டுமல்லது தவிர்வது தகாத செய்கையாம். தாங்கள் அறியாததோ இந்தத் தருமம்?

கோ:—அப்பா! கண்மணி! இராமா! நான் என்ன சொல்லப் போகின்றேன் உனக்கு! நீ நல்லன பொல்லாதன நாடி நடக்கும் உத்தமன். உனக்குச் சொல்லவேண்டுமா? உன் விருப்பம்— (துக்கிக்கின்றுள்.)

இரா:—ஏன் துக்கப்படவேண்டும். நாமிருவரும் மன்னர் ஆக்ஞைப்படி நடக்கவேண்டியவர்களல்லவா? ஆகையால் அவர் கட்டளைப்படி வனத்திற்குச் சென்று பதினான்கு வருஷம் விளையாடி வருகின்றேன். வருத்தப்படவேண்டாம்.

கோ:—இராமா! நீ காட்டுக்குப் போவதையே பார்க்கின்றுய்? உன் கருத்தை மாற்ற என்னுல் ஆகாது. வீரனே! நீ போய்வா! உனக்குச் சுப முண்டாகக்கடவது! என் துக்கம் மீண்டும் உன்னைக் காணும்வரையில் தீராது. அப்பனே பிதாவின் கட்டளையை நிறைவேற்று. (இலக்ஷ்மணனைப் பார்த்து) இலக்ஷ்மணு! பிதுர்வாக்கிய பரிபாலனத்தைப் பெரிதாகக் கொள்வதுதான் அழகு.

(இலக்ஷ்மணன் எதுவும் பேசாமல் பணிவாய் நிற்கிறுன்.

இரா:—அம்மா! நமஸ்கரிக்கின்றேன்.

(போகின்றுன். இலக்ஷ்மணனும் நமஸ்கரித்துச் செல்கிறுன்.)

வரகவி - திரு. அ. சுப்ரமணிய பாரதி.

சுகாதாரம்.

பலவகை அசுத்தங்களுள்ள தண்ணீர்களைச் சுத்தமாக்கும் வகைகள்.

அசுத்தத் தண்ணீரைச் சுடவைப்பதனல் சில அசுத்த வாய்வுகள் வெளியே போய்விடும்; வேறு சில அசுத்தங்கள் கீழே படிந்துபோம். ஆனல் குளிர்ந்த தண்ணீரிலுள்ள ருசி சுடவைத்த தண்ணீரில் நீங்கிப்போய்விடும். இஃதெதனலெனின், குளிர்ந்த தண்ணீரில் கரி அமிலவாய்வும் ஆகாயமும் அடங்கி யிருக்கிறபடியால் அதற்கு ருசியுண்டாயிருக்கின்றது. ஆனல் அதைச் சுடவைக்கும்பொழுது சூட்டினல் அந்த வாய்வுகள் இரண்டும் வெளியேபோய்விட, தண்ணீரின் ருசியும் நீங்கிவிடுகின்றது. ஆகையால் நல்ல தண்ணீர் கிடையாத பட்சத்தில் கிடைத்த தண்ணீரைச் சுடவைத்து அதன் அசுத்தங்களெல்லாம் நீங்கினபின் மெதுவாய் மேலிட்ட தண்ணீரை வேறே சுத்தமான பாத்திரங்களில் ஊற்றி அந்தத்தண்ணீரின்மீது காற்று நன்ருய்ப் படும்படியாகச் சற்றுநேரம் அந்தப் பாத்திரங்களைக் குலுக்கினல் கரி அமிலவாய்வும் காற்றும் அத்தண்ணீரோடு சேர்ந்து அதற்குக் குளிர்ந்த தண்ணீருக்குள்ளருசியையுண்டுபண்ணும்.

பூண்டுகளினலும்ஜீவஜந்துக்களினலுமுண்டாகும் பலவகை அசுத்தங்கள் நிறைந்த தண்ணீர்களைச் சுத்தமாக்கும் வகைகளாவன:—சுத்தமாயுள்ள புதிய அடுப்புக்கரியை அசுத்தத்தண்ணீரில் போட்டுவைத்தால் அசுத்தங்கள் நீங்கிவிடும். அடுப்புக்கரியானது பூண்டுகளாலும் ஜீவ ஜந்துக்களாலும் உண்டாகிற அசுத்தங்களில் 100-ல் 88 - பங்கையும், மற்றவகை அசுத்தங்களில் 100-ல் 30-பங்கையும் நீக்கிவிடும். ஒரு பங்கு அடுப்புக்கரி 100 - பங்குள்ள மிகவும் அசுத்தமான தண்ணீரையும், 600 - பங்குள்ள சொற்ப அசுத்தமான தண்ணீரையும் சுத்தமாக்கும். அஃதாவது ஒரு பவுன் கரி 600 - பவுன் அசுத்தத் தண்ணீரைச் சுத்தமாக்கும். அடுப்புக்கரிக்குள்ளிருக்கும் எண்ணிறந்த சிறு துவாரங்களில் பிராண வாய்வு அதிகமாய் அடங்கி யிருக்கிறபடியால் தண்ணீரில் அல்லது ஆகாயத்திலுள்ள அசுத்தங்கள் அச்

சிறு துவாரங்களுக்குச் சமீபித்தவுடனே அவை பிராணவாய்வால் அழிக்கப்படுகின்றன. ஆனால் கரியானது சொற்பகாலத்திற்குள் தன் சத்துவத்தை இழந்துபோகுமாகையால் சொற்பகாலத்திற் கொருதடவை புதிய கரியைப் பிரயோகித்தல் வேண்டும். அல்லது பழய கரியைச் சூரிய காங்கை அல்லது நெருப்புக் காங்கையினால் நன்றாய்க் காயவைத்தால் அது முன்போலச் சுத்தம் பண்ணும் சத்துவத்தை யுடையதாகிவிடும்.

இரண்டுபடி தண்ணீரில் 6-கிரெய்ன் அல்லது 6-குண்டுமணி நிறையுள்ள படிக்காரம் அல்லது சீனக்காரத்தை நன்றாய்த் தூள் செய்துபோட்டால் தண்ணீரிலுள்ள பலவகை அசுத்தங்கள் கீழேபடிந்துவிடும். படிக்காரத்தைச் சேர்த்தபின்பு 12 - முதல் 24 - மணிநேரம் வரைக்கும் அந்தத் தண்ணீரைத் தொடாமல் வைத்திருந்தால் அநேக அசுத்தங்கள் முற்றிலும் கீழேபடிந்து போம். நான்குபங்கு கரியையும் ஒருபங்கு படிக்காரத்தையும் சேர்த்து அசுத்தத் தண்ணீரில் பிரயோகித்தால் பிரயோஜனம் மிகவும் அதிகமாயிருக்கும்.

பலவகையான அசுத்தங்களுள்ள தண்ணீர்களை வைத்திருக்கும் பாத்திரங்களில் தேயிலை, தேற்றாங்கொட்டை, காசுக்கட்டி, மாங்கொட்டைப்பருப்பு, கொட்டைப்பாக்கு முதலான துவர்ப்புள்ள பதார்த்தங்களை உரைத்துச் சேர்த்தால் அல்லது அத்தண்ணீர்களில் அவைகளைப் போட்டுவைத்தால் அசுத்தங்கள் கீழே படிந்துவிடும்.

பூண்டுகளாலும் ஜீவ ஜந்துக்களாலும் உண்டாகும் அசுத்தங்கள் உள்ள தண்ணீரில் இரும்புக்கம்பியைப் போட்டிருந்தால் அத்தண்ணீர் ஒருவாறு சுத்தமாகும்.

சென்னபட்டணத்திலுள்ள மருந்துக்கடைகளில் கிடைக்கத்தக்க (Condy's Fluid) காண்டிஸ்பளூயிட் என்ற ஒரு சிவப்பு நீரில் சொற்பத்தைப் பூண்டுகளாலும் ஜீவஜந்துக்களாலும் உண்டாகிற பல அசுத்தக்கழிவுகள் சேர்ந்திருக்கிற தண்ணீரில் விட்டால் அந்த அசுத்தங்கள் முற்றிலும் அழிக்கப்பட்டுப் போம். மிகவும் நாற்றமுள்ள அசுத்தத் தண்ணீரில் இதைக் கொஞ்சம் ஊற்றினால் அது உடனே சுத்தமாகிவிடும்.

சாதாரணமாய் வீடுகளில் தண்ணீரைச் சுத்தமாக்குவதற்கு ஏற்ற நல்லவகை என்னவென்றால்:—மூன்று பெரியமண்பாத்திரங்களை வாங்கி ஒன்றில் ஏறக்குறைய பாதிநிறையப் புதிய அடுப்புக் கரிகளையும் சுத்தமான ஆற்றுமணலையும் கலந்துபோட்டு அதின் அடியில் ஒருசிறு துவாரத்தையுண்டாக்கி உருண்டையாகச் சீவின சிறு மூங்கில்கொம்பு அல்லது குச்சியைக்கொண்டு அத்துவாரத்தை இலேசாக அடைத்துவைக்கவேண்டும். இப்படியே இன்னொரு பானைக்கும் செய்யவேண்டும்; ஆனால் இதில் கரியைப் போடாமல் மணலை மாத்திரம் போடவேண்டும். பின்பு மூன்று மூங்கிற்காலில் மூன்று தட்டுள்ள ஒரு ஸ்டாண்டு உண்டுபண்ணிக் கீழ்த்தட்டில் துவாரமற்ற வெறும்பானையையும் நடுத்தட்டில் மணல் மாத்திரம் முள்ளபானையையும் மேல்தட்டில் மணலுங் கரியுமுள்ள பானையையும் வைத்துக் கூடியமட்டுஞ் சுத்தமாயுள்ள தண்ணீரைக் கொண்டுவந்து மேல்பானையில் விட்டால் அந்தத் தண்ணீர் சொட்டுச்சொட்டாய் இரண்டாம் பானையில் விழுந்து பின்பு அதிலிருந்து கீழ்ப்பானையில் விழும் இப்படிச் செய்வதனால் தண்ணீரிலுள்ள விஷமுள்ள அநேக அசுத்தங்கள் நீங்கிச் சுகத்திற் கேற்றதும் ருசிக்கு மதுரமுமான நல்ல தண்ணீருண்டாகும். இந்தப் பக்குவத்தினால் தண்ணீரிலுள்ள உப்பு அல்லது கைப்புங்கூட வெகுவாய் நீங்கிப்போம். இந்தப் பானைகளுக்குள் ஒன்றும் விழாதபடிக்குச் சிறு துவாரங்கள் உண்டுபண்ணப்பட்ட பரந்தசட்டிகளைக்கொண்டு அவைகளை மூடித் தூசு முதலானவை விழாத இடங்களில் வைத்திருத்தல்வேண்டும். இந்தப் பானைகளிலுள்ள கரியையும் மணலையும் சிலநாளைக் கொருமுறை மாற்றிப் பானைகளை நன்றாய்ச் சுத்தம்பண்ணினால் உத்தமம். மேலேயுள்ள இரண்டு பானைகளின் அடியிலுள்ள மரக்கொம்புகள் தண்ணீரில் எப்பொழுதும் நனைந்துகொண் டிருப்பதினால் அழுகிப்போகாதபடிக்கு அவைகளின்மீது தச்சர் உபயோகிக்கிற வச்சிரத்தைக் கொண்டாவது அல்லதுமரங்களுக்குப்பூசுகிற தார் (Tar) எண்ணெயைக் கொண்டாவது நன்றாய்ப் பூசிவைத்தல்வேண்டும். மூன்று பானைகளை வைத்திருப்பது கஷ்டமாயிருந்தால் மணல் மாத்திரமுள்ள நடுப்பானையை நீக்கிவிடலாம்.

பிரயாணங்களில் நல்ல தண்ணீரை உண்டாக்கிக் கொள்ளும் வகைகள்.

பிளானல், அல்லது [illegible] அடர்த்தியான பருத்திநூல் துணியில் ஒரு பையைத் தைத்து அதை ஒரு சுத்தமான பாத்திரத்தின் வாயில் கட்டி அதில் சுத்தமான அடுப்புக்கரித் துண்டுகளைப்போட்டு அகப்பட்ட தண்ணீரை அதில் வார்த்தால் கரிவழியாகப் பாத்திரத்திற்குள் வடிந்துவிழுகிற தண்ணீர் சுத்தமுள்ளதாம். அல்லது அத்தண்ணீரோடு கொஞ்சம் தேயிலை, காசுக்கட்டி, பாக்கு, தேற்றாங்கொட்டை, படிகாரம் முதலான துவர்ப்புள்ளபதார்த்தங்களைச்சேர்த்துச் சுடவைத்தால் தண்ணீரிலுள்ள அசுத்தங்கள் வெகுவாய்க் கீழே படிந்துபோகத் தண்ணீர் சுத்தமாகும். இரண்டு மண்பாத்திரங்களை எடுத்து ஒன்றன் அடிப்புறத்தில் சிறிய துவாரங்களைச்செய்து அதில் பாதி நிறைய சுத்தமான மணலையும் அடுப்புக்கரியையும் அடர்த்தியாய்ப் போட்டு அதில் தண்ணீரை வார்த்து மற்றொரு மண்பாத்திரத்தின்பேரில் வைத்தால் தண்ணீர் மிகவும் சுத்தமாகிக் கீழ்ப்பாத்திரத்தில் விழும். அதனைச் சமையல் சாப்பாடு முதலான காரியங்களுக்குப் பிரயோகிக்கலாம். விசேஷமாய்ப் பிரயாணங்களில் சந்தேகமான தண்ணீர்களை யெல்லாஞ் சுடவைத்தப்பின்பு மேலான தெளிந்த தண்ணீரை வேறு பாத்திரங்களில் வார்த்துக்கொண்டு உபயோகிக்கவேண்டும். இப்படிச் செய்வதினால் அநேக அசுத்தங்கள் நீங்கிப்போம். சிலவேளை பிரயாணங்களில் சுண்ணாம்புக்கல் பாறை முதலான சிலவகைத் தரைகளிலிருந்து ஊறுகிற தண்ணீர்களைச் சாப்பிடுகிறதினால் மிகவுந் தொந்தரவுள்ள நீர்ச்சுருக்கு அல்லது நீர்க்கடுப்பு வியாதிகள் உண்டாம். தண்ணீரைச் சுடவைத்துச் சாப்பிடுகிறதினால் இந்தத் தொந்தரவிலிருந்து ஒருவாறு விலகிக்கொள்ளலாம்.

பக்தி.

௯. இஷ்ட நிஷ்டை.

(விருப்பத்தை நாடுதல்.)

இனி "இஷ்டநிஷ்டை" என்பதைப் பற்றியே நாமிங்கு விளக்கவேண்டியது. ஒரு தொண்ட-பக்த-னை விரும்புகிற

வன், "பல கொள்கைகளும்,—கடவுளைப்போ யடையும் - பல வழிகளாகு" மென்று தெளிய வேண்டும். வெவ்வேறான பல ...ளும். ஒரே கடவுளது கொள்கையினரா... பெருமையை விளக்குகின்ற பல வழிகள் என்று அவன் நன்குணர்தல் வேண்டும். (ஓ! கடவுளே!) "தங்களை மனிதர் பலவாறு போற்றுகின்றனர்; புகழ்கின்றனர்; தங்களைப் பல பெயராலழைத்துப் பிரிவினை செய்வதுபோலத் தோற்றுகின்றது. எனினுமவையனைத்திலுந் தங்களது பேராற்றலனைத்து நிறைந்திருக்கின்றது. ....எல்லா வழிகளாலுந் தாங்கள் தொண்டர்களையடைந்து அவர்களுக்குள் பொழிகின்றீர்கள்; தங்களிடத்து மிகுந்த பேரன்புவாய்ந்த தொண்டர்க்குத் தங்களை வழிபடுவதற்கு இன்னபொழுதுதானென்ற ஏற்பாடில்லை தங்களை மிக எளிதிலடைய இயலும்; எனினும் நிர்ப்பாக்யனான எனக்குமட்டுந் தங்களிடத்து மெய்யன்பு (பேரன்பு அல்லது பக்தி) தோன்றவில்லை." அதுமட்டுமல்ல, முடிவான தீர்மானங்களை வெறுத்தலோ, அதன் தலைவர்களைப் பழித்தலோ, - ஒருபொழுதுங் கூடாது; அவ்வாறான பெரியோர்களைப் பற்றிப்பிறர் பழிப்பதைக் காதில் வாங்கவுங் கூடாது. இவ்வாறு எல்லோரிடத்து மொற்றுமையான அருளும், அன்பும், நட்பு முள்ளவர் மிக அரிது. குறுகிய அறிவுள்ள சில கொள்கையினர், தங்கள் கொள்கையையுங், கொள்கையினரையு மெவ்வளவு நேசிக்கிறார்களோ, அவ்வளவுக் கவ்வளவு பிறகொள்கையையுங், கொள்கையினரையும் பகைக்கிறார்கள். ஆயினும் எல்லாரிடத்தும் அருளும், அன்பும், நட்பும் வாய்ந்துள்ள சிலர் கடவுளிடத்து மெய்யன்பில்லாதவராயுமிருக்கின்றார்கள். எல்லா வுயிர்களிடத்தும், ஒற்றுமையுடன் — வேற்றுமையற்று அன்பும், அருளும் வாய்க்கவரும், கடவுளிடத்தும் மேலான மெய்யன்பு வாய்ந்தவருமாயுள்ள மனிதர்கள் இவ்வுலகெங்கும் நிறைந்து தோன்றும்படி அருள்புரிய வேண்டுமென்று யான் எல்லாம் வல்ல முழுமுதற் கடவுளை வேண்டுகின்றேன்! நமது நிர்ப்பாக்யத்தால் அவ்வாறுள்ள பெரியோர் பலரைக் காண்பது மிக அரிது. என்றாலுங் கடவுளிடத்துப் பேரன்பையும், எல்லா வுயிர்களிடத்து மொரேவிதமா யுள்ள அருளையுஞ் சேர்த்து மகிழச்செய்து, மனிதர்களைப் பழக்கிவிட வேண்டும் (முடியும்) என்று நமக்குத் தோன்றுவதுமுண்டு. இதற்

குள்ளவழி "இஷ்ட நிஷ்டையே." அதன் வாயிலாகத்தான் உலகத்துள்ள எல்லாக் கொள்கைகளும், அவ்வக் கொள்கையினர்க்கு ஒவ்வொரு விருப்பத்தை (கடவுளைப்போற்ற ஒவ்வொரு கொள்கையினர்க்கு, மொவ்வொரு வழியை) மட்டுமே காட்டுகின்றது. ஆனால் வேதாந்தசாஸ்த்ரமோவெனில், தெளிந்த அறிவினர்க்குக் கடவுளது எண்ணற்ற வழிகளை நன்கு விளக்குகின்றது; அவரது முடிவற்ற தோற்றங்களையும், அருஞ்செயல்களையும், பேராற்றல்களையுந் தெரிவிக்கின்றது; அவருக்குப் பல நல்ல எண்ணங்களையுந் தோற்றச் செய்கின்றது; அதனை யடைவதற்கான பல வழிகளையு மறிவிக்கின்றது. இவ்வாறான வழிகளை மிகப் பேரியோரான ஸித்த புருஷர்கள் வெட்டித்திறந்துவெளிப்படுத்திச் சீர்திருத்திப் பேரின்ப (மோக்ஷ) வீடடைய விரும்புபவர்க்கு(மெய்யறிவினற் பேரின்பமெய்துவதாகிய அந்தமேலான நிலைமையைஎய்துவதற்குப்) பயன்படுமாறு ஒழுங்குபடுத்திவைத்திருக்கின்றார்கள். மனிதர்கள் அந்த நிலையினை யடையும்பொழுது எல்லாப் பற்றினின்றும் விடுபட்டு நிரதிசயமான பேரின்பத்தை நுகர்கின்றார்கள்.

பேரின்ப முறுவதற்கான பல வழிகளிலேயு மொன்றையும் பகைத்துக் கொள்ளவோ, இகழ்ந்தொதுக்கவோ கூடாதென்று "பக்தியோகம்" முதலாவதாக நமக்குக் கட்டளையிடுகின்றது. எனினும் ஒரு சிறுவிதை முளைத்துச் செடியாகி வளர்ந்து மரமாகும் வரையிலும் அதற்கு வேலிகட்டிக் கவலையுடன் பாதுகாக்க வேண்டிய தின்றியமையாதது. அதுபோல முதலிலேயே நாம் பலவாறான எண்ணங்களிலுங், கொள்கைகளிலுங், பல விருப்பங்களிலும், பல வழிகளிலும் அறிவைச் செலுத்த முயன்றால் எளிய நிலைமையிலுள்ள நமது ஆத்மஞானம் முழுவது மழிந்து போகின்றது. சிலருக்குப் பலவாறான கொள்கைகளின் முடிபையும், ஆராய்ந்துகொள்ள வேண்டுமென்று ஒரு கவலை - மயக்கம்- உண்டாகின்றது. அவர்களுக்கு அப்பொழுதே சுவைப்பதாயுள்ளவற்றை மட்டும் புதிது புதிதாகப் பலவற்றையுங் கேட்க விருப்பம். ஒன்றினிடத்து வெறுப்புண்டானல் மற்றொன்றைத் தொடங்குவார்கள்; அதனிடத்தும் வெறுப்புத் தோன்றினல் மூன்றாவதொன்றைத் தேடுவார்கள் அவர்களிவ்வாறு ஒவ்வொன்றாக மாறி மாறி வெறும்பொழுது போக்காகக் கருதிக் கைக்

கொள்வதன்றி, அதனிடத்திலிருந்து வேறு எப்பயனையும், விரும்புகிற (எதிர்பார்க்கிற)தில்லை. அபின் - கஞ்ஜா - முதலிய லாஹிரி - மயக்கப்பொரு ளருந்துபவர்க்கும் மானஸிகமான அபின் - மனக்குழப்பமென்றும் - மயக்கமுடைய இவர்க்கும் யாதொரு வேற்றுமையுமில்லை. இனி வேறு சில (பெரியோ) ருண்டு அவர்களைப்பற்றி பகவான் ஸ்ரீராக்மருஷ்ண பரமஹம்ஸர் பின்வருமாறு கூறுகின்றார். "ஸ்வாதீ நக்ஷத்ரம் உச்சமாகும்பொழுது கடலிலுள்ள முத்துச் சிப்பிகள் நீர்மட்டத்தின் மேலே வந்து - மழையை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்து, மழை பெய்யும்பொழுது அந்த மழையின் ஒரு துளி நீரைத் தம் மகத்து ஏற்றுக்கொண்டு உள்ளே அமிழ்ந்து விடுகின்றன. பிறகு சிலநாட்கள் சென்றதும், அந்நீர்த்துளியை மிகவும் அழகான முத்தாக்கி விடுகின்றன" என்றொரு கதை சொல்வதுண்டு. இவர் அந்த முத்துச் சிப்பியைப் போன்றவராவர்.

இஷ்ட நிஷ்டையைப் பற்றியுள்ள இந்த உதாரணமானது மிக உயர்ந்த பொருளை யுள்ளடக்கியதாயும், மிகவும் வெளிப்படையாயு மிருக்கின்றது. "பக்தி" வழியைக் கைக்கொள்ளத் தொடங்கு மொருவர்க்கு, இந்த "இஷ்ட நிஷ்டை" அல்லது ஏக நிஷ்டை (நிலைத்த நம்பிக்கை, ஒரே உறுதி) இன்றியமையாதது. "எல்லா ஆற்றலும் வாய்ந்த முழுமுதற் கடவுளான ஈச்வரனேதான் ஸ்ரீபதியும், ஜானகீபதியுமா யிருக்கின்றாரென்பதை யானறிவேன்; எனினும் எனக்கு எப்பொருளுந் தாமரையிதழ்க் கண்ணனு யிருக்கின்ற ஸ்ரீராமனே" என்றுள்ள ஸ்ரீ ஹனுமாரின் வாக்யத்தை (பக்தி மார்க்கத்தைக் கைக்கொண்ட) எல்லோரும் கருத்திலிருத்தி அத்துட னொன்றுபட வேண்டும். கடவுளைப் போற்றுவதையே தொழிலாய்க் கொண்டவர் பரமார்த்தபக்தியென்னும் பேரன்பு - அல்லது மெய்யன்புடன் கூடியவராயின், அவரது அந்த அன்பாகிற விதை முறையே வளர்ந்து ஒரு பெரிய ஆலமரம்போலக் கிளை கொம்புகளுடன் கூடிய ஒரு பெரிய மரமாய்த் தீர்ந்து அத்யாத்மிகமான எல்லா விஷயங்களிலும், எல்லா விருப்பங்களிலும், பரவுகின்றது. இவ்வாறு தனக்கு மிகத் துணையாயும், தனது மேலான நோக்கமாயு முள்ளதாய்க் கருதப்படுகின்ற அவரை - அக்கடவுளைத்தான் பிற - எல்லாக் கொள்கையினராலும், பிற நோக்கங்களை யுடையவராலும், பல பெயர் வடிவங்களோடு கூடப் போற்றி வணங்கப்படுகின்றதென்று மெய்ப்பொருளுணர்ந்த தொண்டன் உணர்கின்றான்.

இனியவை கூறல்:

ஒருவன் பிறனிடத்தில் வஞ்சனையில்லாமல் அன்புடன் இன்பமாயும் ஹிதமாயுமிருக்கின்ற வார்த்தைகளைப்பேசி அவனை ஸந்தோஷப்படுத்துவதே இனியவை கூற லெனப்படும்.

மனமகிழும்படியாக ஒருவனுக்கு வேண்டிய த்ரவ்யத்தைக் கொடுப்பதைப் பார்க்கிலும் அவனைக் கண்டமாத்திரத்தில் முக மலர்ந்து இனியசொற்களால் வரவழைத்து உபசரிப்பதைவிட மிகுதியான நன்மை வேறொன்றுமில்லை.

ஒருவனைத் தூரத்தில் கண்டபொழுது முகமலர்ச்சியோடு மனமுவந்து பார்த்து அப்படியே ஸமீபத்தில் வந்தவுடனே மனமும் வாக்கும் வேறுபடாமல் விஹிதமாய் வரவழைப்பதைப் பார்க்கிலும் இனிமை வேறு வேண்டியதில்லை.

எல்லாருடனேயும் அன்போடு வசனித்துக்கொண் டிருப்பவனுக்கு உலகத்தார் நட்பாகி வேண்டிய உதவியைச் செய்வார்களாதலால், அவனைத் தரித்ரம் நெருங்குவதற்கு அஞ்சும்.

பெரியோர்களிடத்து வணக்கமாகவும், மற்றெல்லோரிடத்தும் ஹிதமாகவும், அன்புடன் வசனித்து உபசரிப்பவனுக்கு இந்தக் குணமே சிறந்த ஆபரணமாக ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருக்குமாதலால் அவனுக்கிதைவிட வேறு பூஷணம் வேண்டுவதில்லை. இக்குணங்களில்லாதவர்கள் விலையுயர்ந்த ரத்நாபரணங்களைத் தரித்துக் கொண்டிருந்தாலும் மண்ணினாற்செய்த ப்ரதிமைக்கு மேற் சோடித்த ஆபரணங்களைப்போ லிருக்குமேயல்லாது அழகு பொருந்தாது.

பிறர்க்கு நன்மையைத்தருமினிய சொற்களின்னவையென்று ஆராய்ச்சிசெய்து அவ்வசனங்களையே சொல்லுகின்றவனுக்குப் பாபங்குறைந்து தர்மம் மேலிட்டு வளரும்; ஆதலால் அவன் இம்மையில் ஸுகத்தையும், மறுமையில் மோக்ஷத்தையும், அடைவான்.

இனியசொற்களால் பலநன்மையு முண்டாகுமென்று தெரிந்திருந்தும், அதைக் கவனிக்காமல் கடுமையான சொற்களைச் சொல்ல விரும்புவோன் மூர்க்கனெனப் படுவதுமன்றிப் பகைக்கும் நகைக்கும் பாத்ரனாவான்.

நன்மையைத்தரும்இனியவசனங்கள் அனந்தமுண்டாயிருக்க அவைகளை விட்டுத் தீமைகளைத் தருங்கொடுமையான சொற்களைச்

சொல்ல விரும்புவது எத்தன்மையதாக விக்கிறதென்றால் புஜிப்பதற்கு மதுரமான நல்ல கனிவர்க்கங்க ளிருக்க அவைகளை விரும்பாமல் எட்டிக்கனியைப் புசிக்க விரும்புவதுபோலாம்.

ஆதலால் நல்வசனத்தை வசனிக்கவும் கெட்டவசனங்களை நினையா திருக்கவும் வேண்டும்.

புறங் கூறாமை.

ஒருவன் தர்மத்தின் பெயரைக் கூட கனவிலாகிலும் நினையாமற் பாவங்களையே செய்கின்றவனாக விருந்தாலும், அவன் பிறனைக்காணுவிடத்திகழ்ந்து பேசாதிருப்பானாயின், இவ்வாறு குணத்தினாலே அப்பாவங்களை யெல்லாம் ஒழித்துப் புண்யபலத்தை யடைவான்.

தர்மங்களை யழிப்பதைப் பார்க்கிலும் பிறனைக்காணுவிடத்து நிந்தித்துப்பேசுவது மிகவுங்கொடியது. அவனைக்கண்டவிடத்து ஒருமையானவனைப்போல நகைபுரிந்துறவாடுவது அதனினுங் கொடியது. இவ்விதமாகப் புறங்கூறி உறவாடுவதைவிட இறப்பதே நலம்; இறந்து விடுவதினாலே அப்பாப மொழிந்து விடுமென்றும், அதனாலே புறங்கூறுதவர் பெறும்பலனைமறுபிறப்பி ல்டையலாகு மென்றும், முன்னோருரைத் திருக்கின்றனர்.

பிறரிடத்துண்டாகிய பழியைக் குறித்து அவர்களில்லாதவிடத்தில் இகழ்ச்சியாய்ச் சொல்லிக்கொண் டிருப்பவனது குற்றங்களி லொன்றை ஆராய்ந்தெடுத்து வெட்கப்படும்படி அவனது நேரில் சொன்னா லதைக்கேட்டு அவன் வருத்தப்படுவானோ?

சுற்றத்தார் முதலாயினோர் தன்னைவிட்டு நீங்கி யிருக்கும்படியாக அவர்களிடத்திற் குற்றங்கூறுங் குணத்தை ப்ரதானமாக வுடையவன் அவர்கள் ஸந்தோஷப்படும்படியான நல்வசனங்களைச் சொல்ல அறிவானோ? அறிவானாயின் புறங்கூறுதலாகிய கெட்ட செய்கை அப்பொழுதே அவனை விட்டு நீங்கிப்போய்விடும்.

தன்னோடு நெருங்கி யுறவாடும் நட்பினனுடைய குற்றங்களைக் காணுவிடத்துத் தூறுகத் தூற்றுகின்றவன் அயலவனிடத்து என்ன கொடுமையைச் செய்வானோ தெரிந்திலேம்.

எல்லாவற்றையுஞ் சுமக்கின்ற பூமிதேவிக்குப் புறங்கூறுவோருடைய சரீரத்தைச் சுமப்பது மிகவும் பளுவாயிருக்கும்.

ஆனால் அக்கொடியவர்களையுஞ் சுமப்பது தனக்குத் தர்மமென்று கருதி மௌனமாக விருக்கிறாள். அதுபோல புறங்கூறுவோருடைய குற்றங்களையும் பொறுப்பது நல்லோர்க்குக் கடைமையாயிருக்கும்.

புறங்கூறுவதற்காகப் பிறருடைய குற்றங்களை யாராய்கின்றதும் குற்றமாதலால், அவன் இந்தத் தன்குற்றத்தையும் ஆராய்வானாயின் இதனா லுண்டாகிய பாபமொழிந்து இருமையிலும் ஸுகத்தை யடைவான்.

ஆதலால், பிறர்மீது குற்றங் கூறுதலாகிய துர்க்குணத்திற் கிடங்கொடாமல் நற்குணத்தை வஹிப்பதே நலமென்றெண்ணி நடத்தல் வேண்டும்.

பயனில் சொல்லாமை.

அறிவுடையவர்கள் வெறுக்கும்படியான வீண்சொற்களைச் சொல்லுகின்றவன் எவ்வளவு சிறப்படைந்திருந்தாலும் அவனை நல்லோர்கள் மாத்தரமல்லஎல்லோரும் இழிவாய்ப்பேசுவார்களேயன்றி புகழ்ச்சியாகப் பேசார்கள். ஆதலால் இதைக் கவனிப்பவன் பயனைத்தராத சொற்களைச் சொல்ல விரும்பான்.

அறிவுடையோர் கூடிய ஸபையிடத்து ப்ரயோஜனத்தைத் தராத வீண்சொற்களைச் சொல்லித் தனக்குத்தானேஸந்தோஷங் கொண் டிருப்பவன் எவ்வளவு செல்வத்தை யுடையவனாகவிருந்தாலும் அவன் நீதியை அறியாத அவிவேகி யென்று சொல்லப்படுவதற்குப் பதிலாய் வேறொன்றுஞ் சொல்லப்படான்.

நல்ல குணத்தை யுடைய கல்விமான்கள் உண்மையும், மாதுர்யமு மில்லாத அப்ரயோஜனமான சொற்களைச் சொல்ல விரும்பார்கள். விரும்புவார்களாயின், அவர்கள் முன்பெற்றிருந்த மேம்பாட்டையும் சிறப்பையும் இழந்துவிடுவார்களென்பது ஸித்தமாம்.

அப்பிரயோஜனமான சொற்களை நல்லனவென்று எண்ணி ஸதாகாலமும் பிறரிடத்துச் சொல்லி மகிழ்ச்சியடைகின்றவர்களே மனிதர்களுக்குள் பதரென்று சொல்லப்படுகின்றார்கள்.

நீதியோடு சேராதசொற்களே பயனைத்தராத சொற்களாம். அவைகளைவிவேகிகள் ஸ்வப்நத்திலுஞ் சொல்ல வுடன்படார்கள். உடன்பட்டாலோ, விவேகியென்கிற பெருந்தன்மை அவர்களை விட்டு நீங்கிப்போய்விடும்.

புருஷார்த்தங்களுக்குள் முக்யமானது மோக்ஷமென்றும், அதையடைய விரும்பிய நல்லோர்கள் பயனைத்தராத வீண்சொற்களைச் சொல்ல ஒருபோதும் விரும்பார்களென்றும், சொல்லி இந்த நீதியை உணர்கின்றவர்கள் வீணான சொற்களைச் சொல்ல உடன்படார்கள்.

காமம் - வெகுளி - மயக்கம் - இவைகளைத் துறந்த பெரியோர் மறந்தாவது புன்மொழிகளைப் பேசார். ஏனெனின், புன்மொழியினா லுண்டாகுந் தீமை கொடியதென்று முன்னோருரைத்த நீதிவாக்கியங்களின் பொருளை யுணர்ந்திருப்பதினாலே தான்.

ஆதலால், பயனிலாப் புன்சொற்களைப் பேசுகிறதினால் பற்பல நன்மைகளுங் கெடுமென்றுணர்ந்து அவ்வழக்கத்திற் கிடங்கொடா திருத்தல்வேண்டும்.

யுத்தம்.

இப்போது யுத்தம் மிகுகடுமையாக நடந்துவருகின்றது. மேற்காங்கத்தில் பிரிட்டிஷாரும், பிரெஞ்சுக்காரரும் ஜெர்மானியரை மிகு உக்ரமாகத் தாக்கிப் பின்னடையச்செய்து வருகின்றனர். ஆதலால் ஜெர்மனியில் கலக்க மதிகரித்து வருகின்றது. இந்தக் கலக்கத்தை யொழிக்க ஜெர்மன் சக்ரவர்த்தியார் வேறு போர்முகங்களில் வெற்றியடையப் பிரயத்னஞ்செய்து வருகின்றார். முதலில் ருஷ்யாவின் குழப்பத்தைக் கண்டு அங்குக் கடற்படையையும், தரைப்படையையும் திரட்டிச்சென்று ரீகாவையும், ரீகாவளைகுடாவிலுள்ள சில தீவுகளையும் பிடித்து விட்டனர். இத்தாலியரைப் பெருஞ்சேனைகொண்டு எதிர்த்துவருகின்றனர். இங்குமங்கும் சிலவெற்றிகளைக் காட்டி ஜெர்மன் சக்ரவர்த்தியார் தமது குடிகளை யேமாற்றி வருகின்றனர். இவை ஸ்திரமான வெற்றிகளல்லாமையினால், ஜெர்மன் குடிகளேமாற்றமடையாது சமாதானத்தை விரும்பி வருகின்றனர். ஆஸ்டிரியரும், பல்கேரியரும், துருக்கியரும் சமாதானத்தை நாடி, அதுபற்றி முயற்சிசெய்து வருகின்றனர். ருஷ்யாவில் நேர்ந்திருக்கும் குழப்பம் ஒருவாறு அடங்கிவருகின்றது. அதனால் ருஷ்யரும் பகைவரைப் பலமாக வெதிர்த்துப் போர்செய்யும் வன்மைபெற்று வருவார்கள். இத்தாலியரும் தமது வன்மையைக் காட்டும் சமயம் வந்திருக்கின்றமையின், அவர்களும் மிகு உக்ரமாகவே போர்செய்து வருவார்கள். அமெரிக்கரும் பிரெஞ்சுப் போர்முனையில் சண்டை தொடங்கி விட்டனர். மழைக்காலத்திலும் எல்லாப் போர்முகங்களிலும் பலமான சண்டை நடைபெறுமென்று தெரிகின்றது.